

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.289 van 29 januari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X die handelt als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die handelt als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaren van Nigereese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 31 juli 2008 houdende de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op 29 september 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-CI. FRÈRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2007 dient het kind waarvoor verzoekende partij handelt een aanvraag tot verblijf in, met toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 augustus 2007 wordt hem een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met beperkte duur tot 22 augustus 2008 afgeleverd.

1.2. Op 31 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan het kind waarvoor verzoekende partij handelt op 29 september 2008 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet):

Uit het politieel verslag van 18/07/2008 blijkt dat er geen samenwoning meer is met de vader. De vader van betrokkene gaf toe dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen. Volgens hem heeft zijn vriendin de kinderen meegenomen naar het buitenland. Hij denkt dat ze terug in Afrika wonen. (...)”

2. Rechtspleging

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift *“de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij”* en herneemt in haar repliekmemoorie haar verzoek om *“de tegenpartij te veroordelen tot de kosten”*.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van verwerende partij kan leggen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van *“de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 (...), van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, kennelijke beoordelingsfout en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 3 en 9 van het verdrag betrekking tot de Rechten van het kind van 20 november 1989, artikel 8 van het EVRM”*, omdat *“in de kennisgeving van de beslissing geen enkele vermelding wordt gemaakt van de hoedanigheid van minderjarige van verzoeker, noch van de identiteit van de persoon die de bestreden beslissing diende te ondertekenen als zijnde zijn wettelijk vertegenwoordiger”* en *“omwille van het ontbreken van deze elementen de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op correcte wijze is gebeurd en (...) de tegenpartij dus een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt en komen door dit te doen, het algemeen principe van behoorlijk bestuur heeft geschonden”*, omdat *“door een beslissing te nemen met een zo verregaande impact op het persoonlijk leven van A. R., en zich baserend op slechts een politie verslag dat dateert van slechts twee weken na de tijdelijke scheiding van verzoeker met zijn vader, die bovendien volledig buiten zijn wil en buiten die van zijn vader is gebeurd, een schending is van de zorgvuldigheidsplicht”*, omdat *“de overheid een recente feitelijke situatie heeft bekrachtigd, situatie die enkele haar oorsprong vindt in een twist tussen de ouders van verzoeker; dat men bezwaarlijk kan stellen dat deze beslissing werd genomen waarbij het belang van het kind als hoogste criterium wordt gehanteerd, zoals het wordt voorgeschreven door artikel 3 van het Verdrag betreffende de rechten van het kind”* en *“bezwaarlijk gesteld kan worden dat het feit dat verzoeker volledig tegen zijn wil werd gescheiden van zijn vader, dat op basis hiervan door de overheid een beslissing wordt genomen dat een einde stelt aan zijn verblijf in België, beantwoorden de verplichting die vermeld staat in artikel 9 van het Verdrag”*, omdat *“het voor zich spreken dat er sprake is van een gezinscel die wordt beschermd door artikel 8”* en *“dat men moeilijk kan inzien hoe een inmenging van de Belgische staat in het gezinsleven gerechtvaardigd zal kunnen worden voor redenen van openbare orde, nationale veiligheid of andere van de uitzonderingen die vermeld staan in de tweede paragraaf van voormeld artikel 8”* en omdat de overheid door de beslissing te nemen een kennelijke appreciatiefout heeft begaan.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"II. MIDDEL

Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, kennelijke beoordelingsfout en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 3 en 9 van het verdrag betrekking tot de Rechten van het kind van 20 november 1989, artikel 8 van het EVRM;

Overwegende dat A. R. O.G. geboren is op 4 augustus 1995:

Dat erop dient te worden gewezen dat in het dossier van verzoeker, die minderjarig is, een beslissing wordt genomen en dat deze dan wordt betekend aan zijn vader;

Dat de identiteit van zijn vader echter nergens op de akte van kennisgeving wordt vermeld;

De kennisgeving van de beslissing derhalve fout is gebeurd;

Dat deze immers diende te vermelden dat verzoeker minderjarig is en dat in deze hoedanigheid hij geen beslissingen betekend kan krijgen dan via zijn wettelijk vertegenwoordiger;

Dat in de kennisgeving van de beslissing geen enkele vermelding wordt gemaakt van de hoedanigheid van minderjarige van verzoeker, noch van de identiteit van de persoon die de bestreden beslissing diende te ondertekenen als zijnde zijn wettelijk vertegenwoordiger:

Dat de handelingsonbekwaamheid van minderjarigen in België een maatregel is ter bescherming van de rechten van de minderjarigen; dat België eveneens gebonden is aan het verdrag van 1989 met betrekking tot de rechten van het kind;

Dat het essentieel is, bij het nemen van een administratieve beslissing inzake een minderjarige, te melden dat het gaat om een minderjarige en eveneens identiteit aan te duiden van de voogd/wettelijk vertegenwoordiger;

Dat omwille van het ontbreken van deze elementen, de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op correcte wijze is gebeurd;

Dat de tegenpartij dus een kennelijke appreciatie fout heeft gemaakt en komen door dit te doen, het algemeen principe van behoorlijk bestuur heeft geschonden;

2.

Overwegende dat de tegenpartij haar beslissing tot weigering van vestiging enkel weigert op basis van het feit dat uit een politieverslag van 18 juli 2008 blijkt dat " er geen samenwoont meer is met de vader. De vader van betrokkene gaf toe dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen. Volgens hem heeft zijn vriendin de kinderen meegenomen naar het buitenland. Hij denkt dat ze terug in Afrika wonen. ";

Dat de enige reden waarom er op het moment van de politiecontrole geen effectieve samenwoont meer was, ligt het feit dat er een twist is geweest tussen de Heer G. en zijn ex echtgenote en dat deze laatste is vertrokken met de kinderen zonder te zeggen waarheen;

Dat er op dient te worden gewezen dat verzoeker reeds in België woont sinds mei 2007 en dat er nooit enige twijfel is geweest omtrent de effectieve samenwoning van hemzelf met zijn vader;

Dat het slechts op het ogenblik is dat er een familiale twist is er bij de kinderen door een partner worden meegenomen, er een politie verslag wordt opgesteld dat het gebrek aan van woonst vaststelt en

op basis daarvan de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf neemt in het dossier van verzoeker;

Dat A. R. er niet voor heeft gekozen om de gezinscel die hij samen met zijn vader vormde sinds mei 2007 te verlaten;

Dat, aangezien het om een minderjarige gaat, de overheid des te voorzichtiger dient om te springen met de informatie die ter harer beschikking is;

Dat het belang van het kind eveneens een primordiale overweging moet zijn bij elke beslissingname van een administratieve overheid in verband met een minderjarige;

Dat het loutere feit vast te stellen dat A. R. niet meer bij zijn vader woonde sinds twee weken, zeker in de vakantieperiode, niet voldoende kan zijn om te stellen dat er niet voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet;

Dat door een beslissing te nemen met een zo verregaande impact op het persoonlijk leven van A. R., en zich baserend op slechts een politie verslag dat dateert van slechts twee weken na de tijdelijke scheiding van verzoeker met zijn vader, die bovendien volledig buiten zijn wil en buiten die van zijn vader is gebeurd, een schending is van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat door dit te doen, de overheid een recente feitelijke situatie heeft bekrachtigd, situatie die enkele haar oorsprong vindt in een twist tussen de ouders van verzoeker; dat men bezwaarlijk kan stellen dat deze beslissing werd genomen waarbij het belang van het kind als hoogste criterium werd gehanteerd, zoals het wordt voorgeschreven door artikel 3 van het Verdrag betreffende de rechten van het kind:

“Artikel 3

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bescheiden, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. ”

Dat hetzelfde Verdrag eveneens voorschrijft in haar artikel 9 :

Artikel 9

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind

Dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat het feit dat verzoeker volledig tegen zijn wil werd gescheiden van zijn vader, dat op basis hiervan door de overheid een beslissing wordt genomen dat een einde stelt aan zijn verblijf in België, beantwoorden de verplichting die vermeld staat in artikel 9 van het Verdrag;

Dat het Verdrag met betrekking tot de rechten van het kind eveneens dient te worden gelezen in samenhang met het artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé-en familiaal leven waarborgt;

Dat het voor zich spreken dat er sprake is van een gezinscel die wordt beschermd door artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens, waarin wordt gesteld dat een ieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privé en familiaal leven;

Dat men moeilijk kan inzien hoe een inmenging van de Belgische staat in het gezinsleven gerechtvaardigd zal kunnen worden voor redenen van openbare orde, nationale veiligheid of andere van de uitzonderingen die vermeld staan in de tweede paragraaf van voormeld artikel 8 van het EVRM;

Dat het Europees Hof voor de Rechten Van De Mens reeds heeft bevestigd dat het louter inroepen van het soeverein recht op controle van de toegang, de vestiging, de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied niet een voldoende reden is om een inbreuk op het in artikel 8 gewaarborgd recht te schenden, en dit in de volgende bewoording « La Cour ne sous-estime nullement le souci des Etats contractants d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de leur droit de contrôler, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (arrêts Abdulaziz, Cabales et Balkandali du 28 mai 1985, série A n° 94, p. 34, § 67, et Berrehab du 21 juin 1988, série A n° 138, pp. 15-16, §§ 28-29). Toutefois, là où leurs décisions en la matière porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8 (art. 8-1), elles doivent se révéler nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiées par un besoin social impérieux et, notamment, proportionnées au but légitime poursuivi. » (Affaire MOUSTAQUIM c. Belgique, CEDH, 18/02/1991, §43)

Dat de overheid eveneens door de beslissing te nemen en kennelijke appreciatie fout heeft begaan;”

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat een kennelijke beoordelingsfout niet aannemelijk wordt gemaakt, aangezien de bestreden beslissing duidelijk de geboortedatum van het kind waarvoor verzoekende partij handelt, bepaalt, hieruit afdoende blijkt dat hij minderjarig en dus handelingsonbekwaam is en het logisch is dat de bestreden beslissing aan zijn wettelijk vertegenwoordiger ter kennis werd gebracht. Ten subsidiaire titel wijst verwerende partij erop dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt tevens dat een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk wordt gemaakt, aangezien voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht en met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, maar dat de gemachtigde van de minister is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Zij stelt dat uit het politieverlag blijkt dat er geen samenwoning meer is met de vader, dat de vader heeft toegegeven dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen, dat verzoekende partij dit ook zelf in haar verzoekschrift heeft bevestigd en dat het niet relevant is of al dan niet uit vrije wil een einde werd gesteld aan de gezinscel, gezien dit geen afbreuk doet aan het feit dat er in casu geen sprake meer is van een gezinscel en de bestreden beslissing zodoende terecht werd genomen. Zij stelt vervolgens dat de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd en dat verzoekende partij zich niet dienstig op deze bepalingen kan beroepen. Ten slotte geeft verwerende partij aan dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, omdat noch een bevel om het grondgebied te verlaten noch een bevel tot terugbrenging werd gegeven en er zodoende geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3. In haar repliekmemorie verwijst verzoekende partij naar de middelen zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift en stelt zij dat deze middelen als integraal hernomen dienen te worden beschouwd.

3.4. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op correcte wijze is gebeurd en de tegenpartij derhalve een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt en het algemeen principe van behoorlijk bestuur heeft geschonden, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonde op welke manier deze kritiek afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing (RvS 1 juli 2005, nr. 147.218). Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 20 december 2001, nr. 102.154).

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing geen enkele vermelding zou zijn gemaakt van de *“hoedanigheid van minderjarige van verzoeker”* noch van de identiteit van de persoon die als wettelijk vertegenwoordiger de bestreden beslissing diende te ondertekenen, heeft verzoekende partij niet belet een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij wel degelijk kennis heeft genomen van de beslissing en haar motieven. Verzoekende partij toont bijgevolg geen belang aan.

Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Daar waar verzoekende partij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet aanvoert en daar waar zij stelt dat *“de overheid eveneens door de beslissing te nemen en kennelijke appreciatiefout heeft begaan”*, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze onderdelen van het middel niet verder uitwerkt. Derhalve zijn deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Daar waar verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...)”

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden in genoemd artikel 10;”

De bestreden beslissing bepaalt dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van het kind waarvoor verzoekende partij handelt en verwijst in haar motivering naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat *“uit het politieel verslag van 18/07/2007 blijkt dat er geen samenwoning meer is met de vader”*, dat *“de vader van betrokkene (...) toe(gaf) dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen”*, dat *“(v)olgens hem (...) zijn vriendin de kinderen (heeft) meegenomen naar het buitenland”* en dat *“(h)ij denkt dat ze terug in Afrika wonen”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 juni 2008 aan de politie heeft verklaard dat haar kinderen, met inbegrip van het kind waarvoor verzoekende partij handelt, waren verdwenen. Ook uit het verslag van 18 juli 2008 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat het kind waarvoor verzoekende partij handelt volgens verzoekende partij *“terug in het buitenland (zit)”*. In haar verzoekschrift erkent verzoekende partij zelf dat *“(d)e heer G. heeft uiteengezet dat er effectief geen samenwoning meer was sinds eind juni, en dat hij dacht dat zijn ex echtgenote de kinderen naar het buitenland had meegenomen”, dat de “ex echtgenote (van verzoekende partij) is vertrokken met de kinderen zonder te zeggen waarheen” en dat “A. R. er niet voor heeft gekozen om de gezinscel die hij samen met zijn vader vormde sinds mei 2007 te verlaten”*.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de bestreden beslissing niet louter vaststelt *“dat A. R. niet meer bij zijn vader woonde sinds twee weken”* en zich niet slechts baseert op een *“politie verslag dat dateert van slechts twee weken na de tijdelijke scheiding van verzoeker met zijn vader”*, maar dat de bestreden beslissing, in haar motivering van het feit dat *“betrokkene (niet meer) voldoet (...) aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet)”*, rekening houdt met het feit dat geen samenwoning meer bestond tussen verzoekende partij en het kind waarvoor zij handelt en met de verklaringen die verzoekende partij meermaals heeft afgelegd en die het niet aannemelijk maakten dat de afwezigheid van het kind waarvoor verzoekende partij handelt slechts tijdelijk zou zijn. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat verzoekende partij erkent dat geen samenleven meer bestond en bestaat en dat zij deze verklaringen heeft afgelegd.

Derhalve stelt de Raad vast dat verzoekende partij in dit onderdeel van het middel niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de minister de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en op een niet correcte feitenvinding heeft gestoeld en dat zij dienvolgens ook geenszins een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Daar waar verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), stelt de Raad het volgende:

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat dit artikel een zeer algemene bepaling omvat en bovendien niet zo geïnterpreteerd mag worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij louter stelt dat de bestreden beslissing een recente feitelijke situatie die enkel haar oorsprong vindt in een twist tussen de ouders, heeft bekrachtigd en dat men bezwaarlijk kan stellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing het belang van het kind als hoogste criterium is gehanteerd, maar geenszins aantoonbaar op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag uitmaakt. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de bepalingen van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd.

Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat het kind, waarnaar verzoekende partij verwijst, gescheiden wordt van de ouders, gelet op het feit dat de bestreden beslissing steunt op het gebrek aan samenwonen tussen het kind waarvoor verzoekende partij handelt en diens vader, verzoekende partij en aangeeft dat *“de vader van betrokkene (...) toe(gaf) dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen”* en dat *“(v)olgens hem (...) zijn vriendin de kinderen (heeft) meegenomen naar het buitenland”* en *“(h)ij denkt dat ze terug in Afrika wonen”*.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Daar waar verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), stelt de Raad vast dat verzoekende partij op de eerste plaats nalaat een gezinscel met het kind waarvoor zij handelt, aan te tonen en integendeel zelf stelt dat er geen gezinscel met dit kind meer is. Bovendien kan de bestreden beslissing geen inmenging in het gezinsleven tot gevolg hebben, aangezien er noch van een bevel om het grondgebied te verlaten noch van een bevel tot terugbrenging sprake is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.

